

A saját fogalmazásmód megtalálása pedig már önmagában rejti a kimondás élményét, így fontos lépés a fájdalmas élmény, kibogozhatatlannak tetsző krízis, feloldhatatlannak látszó konfliktus megoldására vagy meghaladására. Megszabadulás kerekedhet belőle, vagyis katarzis.

Képzeltbeeli bejegyzések egy zsűritag naplójából

Sándor L. István

2009. március 27.

(Fegyvernek, Jász-Nagykun-Szolnok megye)

Nekem évek óta a Weöres Sándor Gyermekszínház Találkozó jelenti a tavasz kezdetét. Jó az idő, föl lehet végre kerekedni. Autózni a vonuló felhőkkel szemben, felkeresni távoli településeket, ahová más-képp nemigen jutnék el.

Egyszer jártam csak korábban Fegyverneken, akkor is egy gyerekszínház találkozón. Fegyvernek, ez a különleges nevű, „L” alakú község egyik szárával a 4-es út zsivajában él, másik szárával eltávolodik innen, a csendességbe, nyugalomba vonul. A háborítatlannak ható nagyközség sokszor magára vállalja a Szolnok megyei találkozó megrendezését. Jó hangulatú a művelődési ház, bejátszható nagyságú a színpad, lelkesek a szervezők. És a helyi vezetők is támogatják a rendezvényt. Mondják, hogy a polgármester is mindig itt szokott lenni. Ezúttal valami hivatalos elfoglaltságra kellett mennie. De a találkozó végére megérkezik, kedélyesen elbeszélget mindenkiel, jó hangulatot teremt maga körül.



Kassai III. csoport, Szolnok (Teátrum Alapfokú Művészetoktatási Intézmény), 4:2 a féldőben
Kaposi László felvétele (Debrecen, 2009. június 5.)

Zsűritársam Achs Károly, akivel már rég nem találkoztam. De máig emlékszem, hogy kezdő zsűrizős korszakomban (talán az első országos diákszínjászó találkozón, amelyre elmentem) láttam az ő kezdő tanárként készített diákszínjászó előadását, az Odüsszeia egy szabad feldolgozását. A szakmai értékelésen ő is szóba hozza ezt a „közös” emléket. Elmondja, hogy mennyire nem értette, hogy miért nem lelkesedem az előadásért, amelyről ő maga meg volt győződve, hogy nagyszerű. Aztán ahogy teltek az évek, ő is egyre több dologban érezte megoldatlannak a produkciót. És most, amikor már régóta csak az emlékeinkben él, körülbelül hasonlókat gondolunk róla.

De a majd két évtizedes emlékek felidézése ismét elgondolkodtat azon, hogy mi is a dolgom nekem, amikor gyermekszínjászó előadásokat zsűrizek. Hogy mikor tud értelmessé válni egy ilyen lehetetlen helyzet, amikor egy távolról jött idegen elmondja a véleményét (pontosabban szakmai elemzését) olyan előadásokról, amelyeknek sem a létrehozóit nem ismeri, sem a létrejöttük körülményeivel nincs tisztában. Ezért próbálkozom mindig azzal, hogy először a csoportvezetőket kérem, mondjanak magukról néhány szót. Beszéljenek arról, hogy milyen célkitűzések mozgatták őket, milyen szándékkal foglalkoznak gyermekszínjászóval, hova akarnak eljutni egy-egy munka során. Azt remélem, hogy ha ezek ismeretében kezdek el beszélni (szerencsésebb esetben: kezdünk el beszélgetni), akkor inkább azokra a problémákra helyeződik a hangsúly, amelyek a csoportvezető számára is fontosak. Persze fontos az is, hogy ki ül a másik oldalon: van, aki nyitott a külső véleményekre, sőt, segítséget remél ettől, mint véleményt tudja kezelni, amelyet saját szándékai szerint mérlegel. De van olyan is, aki szó szerint próbál érteni mindent, mintha mi, zsűritagok utasításokat fogalmaznánk meg, hogy mi mindent kell kijavítani ahhoz, hogy hibátlan előadás szülessen.

Fegyvernek az első idejű zsűrizésem, tehát magam is keresem a hangot. Felmerül bennem ismét az örök dilemma, hogy mennyire kell egy ilyen zsűriző helyzetben az embernek őszintének lenni. Mennyire kell bevallani, ha hidegen hagyott egy előadás, és ha kevés sikeres színházi pillanatot találtam benne? Vagy épp ezt a keveset kell felnagyítani, hogy a rövidebben elmondott, de hatalmasabb hiányok mégiscsak elgondolkodtassák a csoportvezető-rendezőt? És mennyire kell kimondani, ha nem jelentett élményt egy-egy produkció? Vagy erről hallgatni kell? És mindenben meg kell keresni azokat az erőnyeket, amelyről elismerő szavakat lehet mondani? És csak akkor kell keményen beszélni, ha pedagógiai kétes dolgok történnek a színpadon, illetve a feltételezett csoportmunkában?

A Magyar Drámapedagógiai Társaság vezetősége úgy döntött, hogy idén a Weöres Sándor Országos Gyermekszínjászó Találkozó megyei bemutatóiról közvetlenül is bejuthatnak előadások az országos gálára, ezért a válogatásban részt vevő zsűritagokat felkérték arra, hogy ilyen szemmel is figyeljék a megyei fesztiválokat. Fegyverneken máris akad egy kedvencem, amit később szóba is hozok majd a gála programjáról döntő zsűrimegbeszélésen. A szolnoki Teátrum Alapfokú Művészetoktatási Intézmény Kassai I-es csoportjának előadása ez, amelyet Szilágyi Etelka rendezett. A *Gyere velem a vásárba!* című szerkesztett műsor a „népi dalos együttjátás” alcímet viselte. És tulajdonképpen ez pontosan jelzi, hogy mi a legvonzóbb értéke az alsósok játéka: a virgonc, oldott, egyéni színeket is felmutató, de mégis csak a közösségi erőt érzékeltető együttjátás.

Ugyancsak a szolnoki Teátrum Alapfokú Művészetoktatási Intézményben született egy másik kiemelkedő értékű előadás. A Kassai III. csoportban felső tagozatosok szerepeltek. Váradi Éva és Szurdok Lili rendezésében a *4:2 a félidőben...* című produkciót mutatták be. Az 50-es éveket felidéző előadás Fehér Klára megelevenedő riportjait és a korabeli mozgalmi dalokat fűzi csokorba. Remek stilizációval, mulatságos ötletekkel, kellő iróniával idéztek meg egy kort, amelyhez a 90-es évek második felében született gyerekeknek szerencsére már semmi közük. Ugyanez a rendezőpáros egy másik előadással is részt vett a fesztiválon. A Teátrum Kassai II. csoport *Kevély Kereki* című produkciója pontos stilizációval és átlátható térszervezéssel jelenítette meg a történetet, de hiányzott belőle az az oldott játékoság, amely a nagyok előadását jellemezte.

Emlékezetes produkciókat mutatott be a kisújszállási Kossuth Lajos Általános Iskola két csoportja. Mindkét előadást Oláhné Horváth Ibolya rendezte. A Palacsinta néven szereplő nagyok egyéni ötletekkel állították színpadra a *János vitézt*. A Pillangó néven szereplő kicsik *A kiskondás* történetét lelkesen, mulatságosan játszották el.

A kunhegyesi Művelődési Központ két csoporttal is részt vett a találkozón. Mindkét előadást Szekrényesné Juhász Mária rendezte. A nagyobbak, a tapasztaltabbak Lázáradat nevű, nagy létszámú csoportja odaadó játékkal jelenítette meg *Bab Berci kalandjait*. A kisebbek Kunkori csoportja egy *Vitéz László* történetet jelenített meg, sikeresen adaptálva Kemény Henrik bábjátékát gyermekszínpadra.

Két anekdotát fűzött össze egy előadássá a karcagi Déryné Művelődési és Ifjúsági Központ csoportja, a Kun kuckó. A Szabó Péterné rendezte *Törökvilág Magyarországon* című produkció pontosan mesélt.

Egy tantörténetet játszott el kedvesen a fegyverneki Általános Iskola és Szakiskola Orczácska csoportja (*A tanuló könyv szolgálólány*, rendező Bercsényiné Varga Erzsébet és Orczy Anna).

Mivel viszonylag korán befejeződik a találkozó (öt óra tájban), kerülővel indulok haza: előbb észak felé, Egerbe, hogy a ma kezdődő Stúdiószínházi Fesztiválon megnézzek egy komáromi előadást. Bár fáradt vagyok, mégis jól szórakozom.

2009. április 4.

(Hajdúnánás, Hajdú-Bihar megye)

Szeretek Hajdúnánásra járni. Kellemes hangulatú, nyugodt település, amely a városias középpont körül inkább afféle szélesre terpeszkedő faluként terül el. Persze fesztiváljáró zsúritagként csak ritkán adódik alkalma az embernek távoli kisvárosokkal ismerkedni. Most sem jutott időm sétára (de korábban néhányszor igen). Jelenlegi benyomásaimat a városról akkor szereztem, amikor háromszor körbeutóztam a központot, mert nem találtam oda, ahol már legalább tízszer jártam. Aztán egész nap a művelődési házban ültem, előadás előadást követett. Majd a szakmai beszélgetés következett, amely ezúttal hosszúra, de jó hangulatúra sikeredett. Sötét este (már majdnem éjszaka van), amikor távozom.

Valahogy mindig jó hangulata van a hajdúnánási fesztiváloknak. Pedig gyerekszínházhoz talán túlságosan nagy a művelődési ház színházterme, és a zsúrit is rendszerint a terem utolsó harmadába ültetik. De még így is eljutott hozzánk az előadások hangulata, ereje.

Zsúritársam Pinczés István, akivel már dolgoztunk itt együtt. Most Sopronból érkezik, pedig Debrecenben lakik, állandó szerződése pedig Budapesthez köti. Igazi vándorrendező ő, aki sokfelé jár az országban, a határon túl is. Furcsa életforma lehet hetekre egy-egy új városba költözni, aztán a munka befejezésével ismét továbbállni. Számomra csak a Weöres Sándor Gyerekszínházi Találkozó tavaszi „vándorévada” jelent hasonló kalandot.

Hajdúnánáson most is találkozom ismerősökkel és ismeretlenekkel is. Itt van például Várhidi Attila, aki rendületlenül új és új tagokkal tartja folyamatosan életben a debreceni Alföld Gyermekszínházot, amely mögött már legalább 30 év és számtalan nagy siker van. A társulat „testvére” a Főnix diákszínház, amelytől majd 20 éve életem meghatározó diákszínházi élményeimet kaptam. Várhidi Attila ezt az együtttest is rendületlenül működteti. Épp a múlt vasárnap láttam legújabb előadásukat Nyíregyházán, a diákszínházi fesztiválon. Remek társulatnak tűntek, akárcsak általános iskolás „kollegáik”. De mindkét csoport idejének produkciója talán túlságosan is szövegcentrikus anyagot állít a középpontba, amelyből nehezebben születhetett meg a Várhidi-előadásokban megszokott vibráló játék.

Az Alföld Gyermekszínház ezúttal a *Kis magyar szürreáliák és brutáliák* című előadást mutatta be. Ezt maga Várhidi Attila adaptálta színházra különböző kortárs szerzők szövegeiből. A „darab” 2000-ben a Drámapedagógiai Társaság pályázatán díjat is nyert, és meg is jelent a *Thália szekerén* című kötetben. Már akkor is azt éreztem, amikor zsúritagként magam is támogattam a Várhidi-adaptáció díjazását, hogy az izgalmas szövegek és az összefűzésükből kialakuló sokértelmű szerkezet nem fogja könnyen adni magát a színházi megjelenítéshez. Nehéz hozzájuk olyan teatrális formát találni, amely nyelvi és gondolati izgalmukhoz méltó lenne. Ez az ellentmondást Várhidi Attilának is csak részben sikerült feloldania a saját maga által készített színházi változatban. Ezért mondom azt a szakmai beszélgetésen, hogy egy-két szövegnek meg kéne találni az elemibb színházi formáját. Várom majd a híreket a regionális találkozóról, hogy ez sikerült-e.

Szintén régi ismerős Nánási Sándor, akinek már számos sikeres előadását láttam. Ezúttal azonban azt érzem, hogy érdemes lenne továbbgondolni a mikeszécsi Abakusz Gyermekszínházi Kör előadásának színházi formáját, műfaját. Nánási Sándor évek óta izgalmas előadásokkal jelentkezik. Úgy érzem, hogy elsősorban pedagógusként hatékony, hiszen mindig remekül mozgatott, tehetséges csapatok jelennek meg az előadásaiban. A *Tavaszt hozó tüzet viszek* című produkciójuk is elsősorban a társulat erényeiről győz meg: nagy energiákat mozgósító, színes kifejezésre képes csapatot látok a színházi produkción. Kétségesnek érzem azonban az előadás műfaját. Jól láthatóan egy március 15-i ünnepi műsort kapunk, amely időnként a színház felé feszegeti az iskolai megemlékezések ünnepélyességét, de a műfajhoz hozzátartozó kötelező elemek (melyek ebben az előadásban is megjelennek) rendre leegyszerűsítik a játék más pontjain megjelenő izgalmas kérdésfelvetéseket.

Vonzó szint képviselnek a fesztiválon a debreceni Bolyaisok, akik Deczki Klára rendezésében az *Utazás a szempillám mögött* című előadást mutatták be. A produkciót elsősorban a teatrális mutatós ötletek és a szereplők nagy játékkedve tette vonzóvá.

A hajdúnánási fesztiválon kicsiktől és nagyoktól egyaránt láttunk további emlékezetes produkciókat. A hajdúnánási Maklár Lajos Általános Iskola 2. osztályosai Lázár Ervin szomorú meséjét, *A fába szorult hernyót* játszották el nagy beleélő képességgel (rendező: Varga Miklósné). Ugyanennek az iskolának a

negyedikesei egy Grimm-mese változatát mutatták be *Holle anyó karácsonyi ajándéka* címmel (rendező: Kaprinyákné Ádám Edit). Az előadás elsősorban a mese tanulságaira koncentrált. Szintén hajdúnánásiak a Cincogók, kisiskolások nagy létszámú csoportja, akik (Nagyné Sallai Judit rendezésében) *A csalárd kandúr* egyszerű, de nagy lendülettel eljátszott történetét mutatták be.

A felsősök közül a Bagamér-Kokadról érkezett Roszcsontokra emlékszem, akik (Stumpf Ferencné rendezésében) *Recsep basa borbélyairól* meséltek, egy jókedvű történetet játékosan jelenítve meg. A hajdúdorogi Kincskereső (Benczéné Mátyási Katalin rendezésében) a vásári játékok elevenségét célozta meg *A számárrá lett diák* történetének bemutatásával.

2009. április 16.

(Mátészalka, Szabolcs-Szatmár-Bereg megye)

Kellemeset a kellemessel elv alapján már a fesztivál előtti napon lementem Nyíregyházára, hogy megnézzem a Móricz Zsigmond Színház *Sörgyári capriccio* című előadását. Azt gondoltam, hogy Nyíregyházáról egyszerűbb lesz majd átjutni Mátészalkára, mert korábban mindig elkéstem innen, amikor Pestről jöttem. Ezt a hagyományt azonban sajnos most is sikerült folytatnom (elnézést a szervezőktől!), mert 35 percet terveztem az útra, melyet végül 50 perc alatt sikerült megtennem.

Nem vagyok rendszeres részt vevője a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei találkozókknak, de már többször jártam itt (Mátészalkán is néztem fesztivált), és úgy emlékszem, hogy mindig nagyon sok fellépő csoporttal találkoztam. Mára valahogy megcsappant a színjátszó kedv errefelé, mert az általam látott megyei találkozók közül itt volt a legalacsonyabb a résztvevők száma. És így utólag be kell vallani, hogy a színvonal sem volt igazán kiemelkedő.

Többek között magyarázható ez azzal, hogy néhány nagy hagyományú csoport vezetőjével nem „versenyzőként” találkoztam a fesztiválon. Buzogány Béla, akinek több remek diákszínjátszó előadását zsűriztem már, ezúttal házigazdaként fogadott, mert ő az igazgatója a mátészalkai művelődési háznak, ahol egy felnőtt amatőr színjátszó csoportot is működtet. Több darabot tartanak a repertoáron, rendszeresen játszanak és turnéznak. Vona Éva pedig – akitől már több kiemelkedő értékű gyermekszínjátszó előadást láttam – ezúttal versenyen kívül lép színpadra a csoportjával, *A Pál utcai fiúk* ugyanis a maga 70 percével többszörösen túllépi a versenykiírásban szereplő játékidőt. Az előadást sajnos nem láthattam, mert míg a fellépő gyerekek nézték, addig a zsűri tanácskozott, díjakat osztott és okleveleket írt alá. De Szakall Judit, aki később a nyírbátori regionális találkozón látta, azt mondja, hogy nagyon jó előadás. Sajnálom, hogy ezt az élményt ki kellett hagynom.

Ezúttal is Pinczés Istvánnal zsűrizem. Valahogy a DLA-s dolgozatáról kezdünk el beszélgetni, amelyet Beckett *Godot-ra várva* című darabjáról ír. Néhány hónapja olvastam az egyik szakmai folyóiratban a tanulmányát, hogy mennyire rontott szöveg a darab magyar fordítása, nemcsak a mondatok, utalások jelentésének visszaadása pontatlan benne, hanem több olyan részlet is felfedezhető a magyar változatban, amelynek sem a francia eredetiben, sem az angol nyelvű változatban nincs nyoma. Nagyon élvezem, ahogy Pinczés egyre mélyebbre merül az anyagban, és egyre több felfedezésébe avat be. Azt mondja, hogy nyomdakész állapotban van egy új fordítás, kiadó is volt rá, de a jogtulajdonosok visszavonták az engedélyt, mert angoltól készült a fordítás, az autentikus változatnak pedig a franciát tekintik. De ebből nem adnak új fordításra engedélyt, mert franciából már le van fordítva magyarra a darab. 40 éve rosszul, és vélhetőleg még negyven évig ugyanezt fogják játszani a magyar színpadokon. Úgy látszik, a dolgok nem csak nálunk mozdulnak lassan.

Szabolcs-Szatmár-Bereg megye gyerek- és diákszínjátszását évtizedekig Belinszki József felügyelte, akinek szelleme most is jelen van a fesztiválon, ugyanis többen az általa készített adaptációkkal léptek fel. Az ajaki Huncutkák éppúgy *A bajuszt* játszották (rendező: Tormáné Szabó Iлона), mint a petneházai Csi-csergők (rendező: Szabó Gyuláné). Ugyanakkor a záhonyi Gézengúzok *A fülemlét* adták elő (rendező: Almásiné Forgács Éva). De egyik „darabbal” sem csak itt találkoztam, mindkettőnek számtalan előadását láttam országszerte, mert jobb híján azokhoz az adaptációkhoz fordulnak a pedagógusok, melyet készen találnak. Mindkét „Belinszki-darab” láthatóan egy valóságosan működő csoport próbafolyamatából nőtt ki, hiszen Arany János klasszikus szövegétől eltávolodva rengeteg poénnal, játéköttel van feldúsítva. De ha ezt a ruhát egy másik csoport próbálja magára venni, akkor feltétlenül lötyögni fog rajta. Csak alkotó módon, az anyagot újra magukra igazítva lenne szabad ilyen típusú adaptációkhoz nyúlni, különösen azért, mert arra kerül bennük a hangsúly, ami leginkább változékony: a humorra és a játékosásra. Ha nézőként azt érzi az ember, hogy ez nem a gyerekből fakad, akkor erőltetettnek és mesterkéltnek fog hatni a játék.

A fesztivál előadásai közül leginkább az újfelhértói Gézengúzok előadása emelkedett ki. *A császár új ruhája* című Andersen-művet Tomasovszkyné Szilágyi Ildikó rendezésben pontosan mesélték el, nagymér-

tékben hagyatkozva a stilizáció eszközeire, amellyel mégis csak megjeleníthetővé vált a láthatatlan fonalból szőtt láthatatlan uralkodói öltözet sztorija.

2009. április 19.

(Pétfürdő, Veszprém megye)

Emlékezetes nap, sok jó előadással.

Pétfürdőnek – a nevével ellentétben – egy óriási vegyigyár adja meg a hangulatát. Már messziről látszik a Bakony egyik völgyében. A gyár mellett az 50-es években épült lakótelep, benne egy jól használható művelődési ház. Csak színház miatt járok ide. De többször voltam már itt gyerek-, diák-, illetve felnőtt amatőr előadásokat nézni.

Egy órával előbb érkeztem, mert azt hittem, hogy kilenckor kezdődik a megyei bemutató. Így van időm körülnézni, nem is annyira a településen, mint a művelődési házzal egy épületben működő könyvtárban, ahol később majd a szakmai beszélgetések is zajlanak.

Megjelenik a rendezvényen Pétfürdő polgármester asszonya is. De nemcsak megnyitó beszédet tart, hanem végig is nézi a találkozót, sőt személyes díjat is ad a fesztiválzárón az egyik számára szimpatikus csoportnak.

Veszprémből érkeznek a szervezők, akik olajozottan bonyolítják le a rendezvényt. Szintén veszprémi a zsűritársam, Szücsné Pintér Rozália, akivel nincsenek vitáink arról, hogy milyen produciók milyen minősítéseket kapjanak.

A zsűrinek nincs nehéz dolga, bár tényleg sok jó produció látunk. (Azt is mondanám, hogy az általam látott bemutatók közül a Veszprém megyeinek volt a legmagasabb színvonala.) De az erős mezőnyből is kiemelkedik néhány igazán jó előadás.

Mindenekelőtt a „pápai iskola” két produciója. Horváthné Árvai Mária és Tegyi Tibor ugyanabban az általános iskolában dolgoznak, és ugyanazokkal a gyerekekkel foglalkoznak: akik alsó tagozatban a Picit Nem Art tagjaiként játszanak, azok felsősként a Nem Art csoportba léphetnek át. De összekapcsolja munkáikat a közös szemlélet is: mindig a gyerekek problémáiból indulnak ki, ha úgy tetszik, életjátékokat kezdenek el készíteni. De a műfajhoz tartozó személyes megnyilatkozások a „pápai iskola” producióiban mindig valamilyen színházi formában találják meg végső helyüket.



Nem Art Színjátszó Csoport, Pápa (Weöres Sándor Általános Iskola), Szívnapló
Kaposi László felvétele (Debrecen, 2009. június 5.)

A Picit Nem Art idei bemutatója, a *Tükröm-tükröm* a mesejátékot és az életjátékot egyesíti. Egy alsós osztály minden napjait látjuk, ahol sok probléma adódik: a lányok közt is érezni rivalizálást, de erősebbek a konfliktusok a fiúk között, amelyek többnyire a foci körül zajlanak. Kiválik a társaságból egy fiú, akivel az órán is bajok vannak, de az edzésekre sem jár rendszeresen. Közben ő máshová sorolja magát, mint amilyen pozíciót a társai nekik szánnak. Ráadásul a szülők is különleges lényként kezelik őt, ha török, ha szakad mindenképpen orvost akarnak belőle csinálni. Aztán persze az is kiderül, hogy hiába ők az egyedüliek az osztályból, akik elmennek a szülői fogadóórára, valójában nem figyelnek a gyerekükre.

Az előadás második felében a fiú álma jelenik meg. Itt az életjáték átvált mesejátékká, mert az álmoképeket Lázár Ervin *A Hétfejű Tündér* című meséje ihlette. A fiú álombeli utazását látjuk, melyben úgy tűnik, hogy a gonosz tündér legyőzése a feladata, de valójában önmagával kell szembenéznie, a saját helyét, helyzetét kell tisztáznia. Az álomban nemcsak műfajt, hanem stílust is vált az előadás: Horváthné Árvai Mária rendezése remek stilizációval, gyönyörű képek segítségével meséli el a folyamatot, melynek végeredményeként egy kiskamasz szembenéz önmagával.

Igazi kamaszjáték a nagyok játéka. A Nem Art Színházi Csoport *Szívnapló* címmel bemutatott előadásának középpontjában a szerelem áll, fiatalok alakuló, formálódó érzelmei, kapcsolatai. Ugyanakkor a másik nemhez való viszony alakulásán keresztül az élethez, a világhoz való kapcsolatuk is formálódik. Az előadás alapszerkezetében egy szerkesztett műsort idéz, hiszen versek követik egymást, de Tegyi Tibor rendezése olyan helyzetbe hozza a fiatalokat, hogy minden elmondott szöveg személyes megnyilatkozásnak hat, mintha egy életjáték vallomásait hallanánk. Ráadásul ehhez remek teátrális közeget is teremt. Emlékezetes például a luftballonok izgalmas, többértelmű használata, de vonzó képet teremt az is, ahogy játékba vonják a középpontba állított naplót, melyre egy megbicsakló piros szív van festve.

Szintén fontos gyerekszínházi műhely működik Magyarpolányban. A Galagonya Színház ezúttal *A Föld köldöke* című előadást mutatta be, mely erdélyi népmese alapján készült. Főszereplője egy juhász, aki különös alvilágjárásra kényszerül, megküzd a sárkányokkal, kiszabadítja a királylányokat, és visszaszerzi a pásztorbotját, amelyet különösen varázslatosan képes táncoltatni, még akkor is, ha bárányai már meglehetősen unják a mutatványát. Molnár Anikó játékosságot és líraiságot egyesítő rendezése egyformán épít mozgásszínházi elemekre és a belőlük születő színpadi képekre, illetve a humoros, groteszk ötletekre. Miközben a történetet is pontosan meséli el, ugyanakkor hagyja érvényesülni színházi elemi játékosságát is.

A magyarpolányiakkal egy művészeti iskolában működnek a Noszlopi Kilencek. Vezetőjük Komáromi Sándor, aki már több értékes gyerekszínházi előadást készített. Ezúttal a kezdő csoporttal dolgozott, így a *Go West* című produkciónak elsősorban az ötletei, a poénjai működtek, de némi pontosság hiányzott a játékból.

Nagy létszámú csoport a zirci MA, mint TI, akik *Az emberke tragédiáját* adták elő. Nyáriné Nagy Angéla vonzó képeket teremtő, nagy színészi energiákat mozgósító rendezése úgy fogta fel Karinthy stílusparódiáját, mintha egy rövidített *Az emberke tragédiája* lenne. Az így születő stilizált játékban azonban nemcsak a szöveg humora veszett el, hanem az is kiderült, hogy az anyag (ebben a formában) nem igazán alkalmas színpadi megjelenítésre.

Szintén nehezen színpadra adaptálható anyagot választott Bókcon Gyula, aki a sümegi Ramassetter Vince Általános Iskola színházi csoportjának előadást rendezte. Andersen *A kis gyufaárus lány* című darabja ugyanis alapvetően líra történet, a lélek belsejében játszódik, a karácsony éjszakában vacogó címszereplő látomásait idézi meg. A sümegiek színpadi verziója ügyesen bontotta ki ezeket a képeket, találkozásokat, jeleneteket épített fel. Ugyancsak vonzóvá tette az előadást a főszereplő alakító lány érzelmi azonosulása az általa megjelenített figurával.

Emlékezetes játékot mutatott be a balatonfüredi Unikornis csoport, akik Móra Ferenc verses meséjéből, *A didergő királyból* készítettek előadást (rendező: Kovácsné Kiss Ildikó). Szimpatikus volt a berhidai Persze csoport törekvése: a *Hősök* című előadás (Fésüs Éva rendezte) a kötelező olvasmányokban szereplő hőseket a mai gyerekek világával szembesítette. Nagy játékkedv jellemezte a balatonfüredi Angol Rózsák előadását (rendező: Hudák Éva), akik egy Madonna által írt történetet hasonítottak magukhoz.

